

Dienoraštis

Vos tik atvykau į Larošelę, man paskambino muziejaus, kuriame dirbu, direktorius. Jis liepė man nuvykti ir pradėti tyrimus sename depe. Ši žinia manęs labai nenudžiugino, nes dar net nebuvo išpakavęs savo dėžių, o jau turėjau vykti ir atlikti tyrimus nejaukioje, apleistoje vietoje. Kitą dieną be motyvacijos išsiruošiau į kelionę. Greitai susiradau sandėlį, esantį netoli Bassin des Chalutiers, nes jame buvo kažkas, kas bylojo apie istorijos kupiną vietą.

Įlėjęs į vidų ėmiausi darbo ir pradėjau rūšiuoti, kas mane domina, o kas ne. Maždaug po dviejų valandų mano dėmesį patraukė sena medinė skrynia, padengta dulkėmis. Jos dugne radau tik seną odiniais viršeliais įrištą užrašų knygelę. Inicialus „L. S.“ vis dar buvo galima iššifruoti. Po kelių sakinių supratau, kad skaitau kapitono Luko Šulco laivo žurnalą, datuojamą XVI amžiumi.

29/09/15** *Mielas dienorašti,*

Ką tik įlipome į laivą „Peter von Danzig“ ir leidomės į ilgą kelionę į La Rošelį su dviem uostais: Bergenu Norvegijos Karalystėje ir Bostonu Anglijos Karalystėje. Laive yra mano brangus Gudrumas, mano pirmasis padėjėjas. Nepaisant neseniai gimusio sūnaus, jis sutiko mane lydėti, kad pagrobčiau anglišką krovinį. Tikiuosi, kad viskas bus gerai, be legalaus krovinio, turime surinkti vilnos ir paklodžių; parsivešime silkų ir, žinoma, alaus. Manau, daugiau sužinosime, kai atvyksime. Bet bent jau dėl to laikas prabėgs greičiau.

Bet kokiu atveju. Man buvo sunku palikti savo nakvynės draugę, nes nežinau, ar grįšiu į Vokietiją. Matyt, manęs ieško policija. Manau, kad iš manęs paėmė auksą iš mūsų paskutinės ekskursijos.

Be to, prie mūsų įgulos prisijungė naujas jūreivis, prancūzas Pierre'as Dupuy. Tikiuosi, kad galėsiu juo pasitikėti. Nemėgstu, kai tokioje kelionėje kaip ši turiu naują denio padėjėją. Tačiau Gudrumas juo visiškai pasitiki, todėl aš taip pat juo pasitikiu.

Paliksiu jums savo dienoraštį, Gudrumas mane kviečia. Problema su kroviniu, kaip suprantu. Bishopas pleškina.

30/09/15**

Šiandien didžioji diena. Vykstame į šiaurės vakarus Bergeno link. Tikiuosi, kad per šį sunkų pirmąjį etapą oras bus mums palankus, nes norėdami pasiekti Šiaurės jūrą būtina turime aplenkti Daniją iš rytų arba kirsti ją tarp salų. Pastarasis kelias yra greičiausias, tačiau pavojingas, ypač naktį, kai didesnis laivo sudužimo pavojus. Tačiau dėl akivaizdžių saugumo sumetimų pasirinkau ilgesnį maršrutą aplink Daniją.

Išplaukdamis auštant, visa įgula atsiliepė į kvietimą leisti į šią ilgą kelionę.

Artėjant sutemoms išplaukėme iš Liubeko įlankos. Jūra rami, jokių debesų, tik skaisti saulė, ir tikrai viena iš paskutiniųjų prieš įplaukiant į Šiaurės jūrą, kur mūsų laukia šaltas ir debesuotas oras.

2/10/15**

Po dviejų dienų plaukimo netrukus praplauksime Kopenhagos miestą. Laivų skaičius didžiulis, todėl sunku orientuotis. Todėl mes nesustosime. Šis sprendimas padės išvengti, kad mūsų maisto, šaunamųjų ginklų miltelių ir turtų nepagrobtų Kopenhagos plėšikai, pagarsėję prisišvartavusių laivų apiplėšinėjimu. Kai įveiksime Kopenhagą, mūsų kelionė bus daug sklandesnė, nepaisant blogo oro.

Staiga išgirdau, kaip suskambo mano telefonas: tai buvo direktorius. Jis paklausė, kaip sekasi mano tyrimai, taip pat kodėl negrįžau į biurą pasiimti ženklelio.

Buvau taip įsitraukęs į pasakojimą, kad nepastebėjau laiko: 22.30 val. Įsivaizdavau kapitoną ir jo

jūreivius savo valtyje, pasiruošusius leisti į nuotykį. Laikraštį kruopščiai įsidėjau į rankinę, kad namie galėčiau jį skaityti ramia galva. Galbūt jo nuotykių neįleis man užmigti iki nakties.

06/10/15**

Praplaukę Kopenhagą po keturių dienų atplaukiame į Danijos galą. Dabar esame visai netoli Bergeno. Turėjome sunkią naktį su lietumi iki pat aušros. Įgula labai pavargo po šios kiek audringos nakties, todėl šiandien ilsėsime, o kitomis dienomis plauksime lėčiau, kad išvengtume per didelių pastangų, kurios gali per daug nuvarginti ir pakenkti mano buriuotojams.

08/10/15**

Audra pagaliau liovėsi ir bangos, nors vis dar audringos, nurimo. Išvargusi įgula pamažu atgauna jėgas po atkaklios kovos.

Kaip tik tada nuo stiebo viršaus pasigirdo šauksmas, rodantis į ant lentos plūduriuojančią figūrą. Pamažu artėdami aptikome moterį, permirkusią, įsikibusią į tai, kas tikriausiai buvo sudužusios valtės liekanos. Jos drabužiai buvo sudraskyti, bet ji buvo gyva. Taigi, kaip reikalauja jūreivių garbės kodeksas, pakėlėme ją į laivą.

Jos akys plačiai atmerktos, bet pilnos siaubo. Ji nepratarė nė žodžio, nei paaiškinti, iš kur ji yra, nei pasakyti mums savo vardo. Taigi apie ją visiškai nieko nežinome. Kiti vyrai šnabždasi, kad audra galėjo padaryti ją nebylę iš baimės, bet aš jaučiu, kad ji kažką slepia... Dar vienas puslapis užverstas, kai jūra ir dangus skendi tamsoje. Vėl pradėsime skaityti auštant.

/10/15

Moteris tyli, vis dar užsisklendusi savyje. Kiekvienas bandymas jos klausti žlunga, bet jos žvilgsnis, nors ir išsigandęs, gyvas. Ji beveik nevalgo, bet atrodo dėkinga už mūsų pagalbą. Vis dėlto įtariu, kad ji yra anglė. Jos bruožai ir manieros rodo, kad ji kilusi iš garbingos šeimos. Po keleto diskusijų aš ir įgula tiksliai nežinome, ką daryti. Galiausiai nusprendžiame laikyti ją laive, kol galėsime nugabenti kur nors į saugią vietą.

//15**

Praėjus kelioms dienoms jūroje, ji vis dar nieko nesako. Tačiau šiandien, kai plaukėme netoli Bargeno pakrantės ir ji išgirdo keleto jūreivių kalbant apie kitą mūsų sustojimą Bostone, atrodė, kad ji atsipalaidavo. Galbūt ji supranta daugiau mūsų kalbos, nei leidžia suprasti. Dabar esu beveik tikras, kad jos tylėjimas yra savanoriškas. Akivaizdu, kad ji nenori, jog mes, vokiečiai, ją saugotume, kad ilgiau jos nelaikytume. Dėl kelių nuolaužų, plūduriuojančių netoli jos, kai ją radome, padariau prielaidą, kad jos valtis tikriausiai nuskendo per audrą. Iš tikrųjų viskas rodo, kad ji buvo britų laive, galbūt pakeliui į Prancūziją...

//15**

Rytoj pagaliau išleisime ją į krantą Bostone. Paliksime šį keistą susitikimą už nugaros, tylų ir apgaubtą paslapties šydu.

Staiga ant manęs užšoko mano katė ir smarkiai ištraukė mane iš skaitymo. Šis nutrūkimas sugrąžino mane į realybę ir pasiuntė į lovą. Gulėdamas lovoje ėmiau kartoti anksčiau skaitytas istorijas, kurios privertė mane užduoti sau begalę klausimų. Išaušus rytui, pasiryžęs gauti

atsakymus, nuėjau į muziejus, kuriame dirbau, archyvus ir ėmiausi tyrinėti Luką Šulcą bei jo kelionę. Po kelių valandų tyrinėjimų sužinojau, kad vadinamoji audrą išgyvenusi Edna Šlerer iš tikrųjų vadinosi Lena Šröder. Ji naudojo anagramą, kad apsimestų kitu žmogumi ir galėtų šnipinėti Luko įgulos narius. Savo pastebėjimus ji pranešdavo karaliui, informuodama jį apie bet kokius veiksmus, galinčius pakenkti jo valdžiai. Kadangi Lukas Šulcas buvo privatininkas, jis tarnavo karaliui, tačiau, turėdamas visišką judėjimo laisvę, jis galėjo įkurti kontrabandos rinką, o tai labai neramino karalių. Taip pat sužinojau, kad Gudrumo sūnus pasekė tėvo pėdomis ir tapo garsiu privatininku, palikusiu pėdsaką amžiams.

****/**15****

Bostone mus pasitiko Anglijai būdingas rūkas, todėl, bandydami prisišvartuoti uoste, atsitrenkėme į krantinę. Korpuso pažeidimai tokie, kad tikriausiai turėsime bent savaitę likti sausumoje, kad rastume priemonių laivui atstatyti. Tuo tarpu susiradome uždegą netoli dokų. Šioje labai šiltoje ir svetingoje vietoje galėjome atsipalaiduoti ir leisti sau atsipalaiduoti. Gėrėme ir valgėme, ir taip stipriai, kad šiek tiek išgėrę mano jūreiviai įsivėlė į konfrontaciją su keliais vietiniais gyventojais. Konfrontacija buvo neįtikėtina žiauri.

Užėjoje buvo rūkoma, pilna jūreivių, kvepiančių cigarais ir nuotykiomis. Židinyje spragsėjo ugnis. Ore tvyrojo romo ir degėsių kvapas. Pro šiurkščias medines sienas skambėjo puodeliai, aidėjo girtų vyrų juokas ir šūksniai. Viskas prasidėjo, kai anglų piratų grupė pradėjo mus šnipinėti. Vieno iš mūsų komandos draugų neteisingai išverstas angliškas pašaipos žodis išprovokavo garsų anglų juoką. Vienas iš jų trinkelėjo vokiečių pirato alaus bokalą, sukeldamas žvilgsnį.

Tarp anglų įgulos nario ir manęs kilo ginčas. Buvome labai girti. Staiga jis smogė man į veidą. Kova akimirksniu įsiplieskė. Skriejo puodeliai, apvirto baldai. Kai kurie klientai laikėsi atokiau nuo kovos, keli iš jų pasislėpė po stalais, kad išvengtų chaoso. Vienas iš mano bendražygių metė taburetę kitam į galvą, o vienas jūreivis griebė butelį, kad panaudotų jį kaip ginklą, ir sudaužė jį į sieną.

Mūsų paslaptinėjai pabėgėlei kelią pastojo anglas, paskatinęs mane įsikišti į jos gynybą. Randuotas anglų kapitonas šaukė savo vyrams, kad neleistų mano palydovams išeiti be kovos iki mirties. Kilus triukšmui, prie židinio kovėsi Gudrumas ir anglų piratas. Mano antrasis vadas pasiuntė savo priešą į mirtį liepsnose. Galiausiai kautynės pasiekė chaotišką kulminaciją, kai susierzinęs uždegos šeimininkas iššovė iš pistoleto į orą ir privertė visus sustoti. Kulka rikošetu atšoko nuo šviestuvo ir nuskriejo tiesiai į pabėgėlį. Vienu greitu judesiu kapitonas įsikišo ir sugavo kulka į petį. Nuo smūgio jis susvyravo, bet tuoj pat atsistojo, akyse ryžtingai spindėjo pasiruošęs bet kokia kaina apginti savo globotinį. Kraujas bėgo per koją, o skausmas sustingdė mane vietoje. Iškvėpęs, kruvini ir girti piratai nutraukė kivirčą ir pamatė, kad kilusiame chaose prie židinio gyvas deginamas žmogus.

Iš pradžių planavome jauną moterį iškelti į krantą, bet mūšis ją išgąsdino, todėl nusprendėme pasilikti ją šalia savęs. Jos akys panikavo ir atrodė visiškai pasimetusi. Įgula neturi širdies palikti jos šiame priešiškame mieste. Taigi tęsime kelionę su ja.

****/**15****

Šį rytą pakėlėme inkarą ir išplaukėme į La Rošelį, mūsų galutinį kelionės tikslą. Mūsų skaičiavimais, jei vėjas bus palankus ir jūra išliks rami, mums prireiks maždaug dviejų savaitių plaukimo, kol pasieksime uostą. Laive susikaupusi moteris ir toliau tyli. Viskas, ką ji mums pasakė, tai keli žodžiai, užrašyti ant popieriaus lapo: vardas, Edna Šlerer, be jokių papildomų paaiškinimų ar istorijos. Jos tylą sunkiai slegia įgula, ir jau dabar visi jaučia, kad ateinančios dienos bus ilgos ir paslaptingos, persekiojamos šio paslaptingo žmogaus.

/**/15

Minutės yra ilgos. Valandos dar ilgesnės. Mano įgula pasisiūlė surengti reidą į kitą pasitaikiusį laivą. Juk reikia šiek tiek pasilinksminti, ar ne! Mes vis dar turime liko savaitė iki atvykimo į La Rošelį. Būtinai susidursime su dideliais priešais.

/**/15

Vos per vieną dieną radome savo taikinį. Pasiskirstėme užduotimis. Kadangi per mūsų susižeidžiau blauzdą, likau mūsų laive ir daviau įsakymus savo vyrams. Gudrumas, Pjeras Dupujis ir dar devyni jūreiviai nuėjo ginti savo įgulos draugų, kurie plėšė triumfą esančias statines. Ten radome sidro ir arbatos, taip pat vilnos atskirose dėžėse. Tuo tarpu įgulos nariai kovėsi, kalavijas prieš kalaviją. Kraujas tryško, o kai kuriems vyrams ant rankų ir kojų buvo gilios pjautinės žaizdos. Staiga išgirdau šiurpų riksmą, kuris perbėgo per visą kūną. Jūreiviai pasitraukė į valtį, bet nemačiau grįžtančio Gudrumo. Tuomet prie manęs priėjo Pjeras ir žodis po žodžio papasakojo: - Gudrumui kalavijas pervėrė širdį. Jis mirė."

Perskaitęs šią ilgą ištrauką, pajutau, kaip manyje kyla emocijos, kaip kapitono žodžiuose skleidžiasi liūdesys netekus mylimo žmogaus. Man per skruostą nuriedėjo ašara vien pagalvojus apie liūdesį, kurį sukėlė ši mirtis tiek Lukui, tiek Gudrumo šeimai. Tuomet supratau, kaip stipriai esu įsitraukęs į Luko istorijas. Jo žodžiai nukėlė mane į paralelinę visatą, priversdami pasijusti taip, tarsi pats ten būčiau buvęs. Ir pagalvojus, man teko spręsti panašią situaciją kaip ir Lukui... avarijoje netekus geriausio vaikystės draugo...

/**/15

Likus vos trims dienoms iki mūsų atvykimo, nebėgaliau daugiau to pakęsti. Negaliau sulaukti, kol pagaliau ištiesiu kojas ir išsivalysiu galvą, nes mano ištikimiausias padėjėjas Gudrumas žuvo per plėšikavimą - tai buvo mano proto, pavargusio ir nuvargusio nuo šios nesibaigiančios kelionės, impulso rezultatas.

/**/15

Liko dvi dienos. Nematau savęs prisiimančio atsakomybę už savo pavaduotojo mirtį jo šeimos akivaizdoje. Bijau kelionės atgal.

/**/15

Liko viena diena. Mano psichinė būklė negerėja. Labai kaltinu save. Bėgant dienoms karavelės laive vis labiau įsivyravo tylą. Edna atrodė tokia pat santūri kaip visada. Atrodė, kad ji atidžiai stebi menkiausias judesį aplink save. Tačiau jos žvilgsnis neišdavė nieko apie jos mintis.

Šį rytą, kai praėjau pro ją ant pontono, jos akyse buvo ypatingas blizgesys, slapta kibirkštis, kurios neįmanoma pamiršti.

Ji žiūrėjo į mane, tyrinėjo mane savo mažomis, šviesiomis, raukšlėtomis akimis, kurias visada paryškindavo natūralus raudonis. Kai ji sutiko mano žvilgsnį, jos žvilgsnis pabėgo ir jos požiūris pasikeitė. Ji nebebuvo tokia rami, kaip leido suprasti. Paslaptis, nematomas šydas, gaubiantis Edną, mane sužavėjo. Ir pirmą kartą norėjau pažinti moterį. Nors ji nekalbėjo, jos žvilgsnis bandė perteikti žinią, kuri manęs nenustojo žavėti. Ne tiek jos tylėjimas, kiek žvilgsnio intensyvumas. Kiekvienas jos judesys atrodė apskaičiuotas, tikslus, tarsi kiekvienas gestas, kiekvienas žvilgsnis būtų dėlionės, kurios viso paveikslo dar neturėjau, dalis.

Susidarė įspūdis, kad ji žaidžia žaidimą, kurio taisyklės žinojo tik ji. Ji jas įvaldė taip, tarsi pati būtų jas sukūrusi. Bet svarbiausia, atrodė, kad ji tiksliai žinojo, ko nori ir ką gali gauti iš kitų. Įgulos vyrai, regis, nesuprato, kas slypi už jos rezervuotumo, bet aš jaučiau, kad ji daugiau slepia, nei rodo. Niekada nebuvo vyras, greitai pasiduodantis pagundai, nepaisant „mano nakties damos“. Bet su ja buvo kažkas nepaaiškinamo, keistas patrauklumas, nematoma įtampa, kuri sklandė aplink mus. Ellen nebuvo panaši į kitas moteris, kurias buvau sutikęs. Jos žvilgsnis buvo gilus, rimtas, privertęs mane suabejoti savo įsitikinimais.

Jos nuolatinė tylą buvo ne silpnybė, o stiprybė. Stiprybė, kurios dydis, kaip galėjau pastebėti, buvo tiek pat žavus, kiek ir bauginantis. Kuo dažniau su ja susidurdavau, tuo daugiau naujų klausimų ir intrigų mane užplūsdavo. Nujaučiau, kad Edna už savo tylos slepia paslaptį, kurią netrukus atskleisiu, bent jau taip tikėjausi. Ši kelionė galėjo manęs laukti daug daugiau, nei įsivaizdavau.

/**/15

Pagaliau, po šių savaitių, atvykome į La Rošelio uostą. Tai gražus miestas. Nusprendžiau atiduoti pagarbą, pagerbti savo pirmojo kapitono padėjėjo, mano Gudrumo, atminimą. Kelios paskutinės kelionės dienos buvo tokios lėtos. Mano atmintis nenorėjo išsivalyti po to, kas nutiko. Kaltė, neapykanta ir keršto troškimas graužė mano vidų. Nieko iš to nebūtų nutikę, jei nebūtume bandę apiplėšti pirmojo pasitaikiusio laivo. Drįsau tikėtis, kad sėkmė tiesiog nebuvo mūsų pusėje. Nuėjau į protestantų bažnyčią La Rošelyje, kur paprašiau atleidimo už savo nuodėmes ir pasimeldžiau už draugo sielą.

Šio dienoraščio pabaigoje yra lapas. Jame prancūziškai parašyta „Verhaftet“, „areštas“. Taigi suprantu, kad tai šio nuotykių pabaiga. Jis buvo suimtas už anglų laivo apiplėšimą, per kurį žuvo pirmasis kapitono padėjėjas Gudrumas. Tuo kapitono nuotykių ir baigiasi. Einu padėti apdulkėjusį sąsiuvinį atgal, bet tai darydamas pastebiu dar vieną popieriaus lapą su labai pažįstama rašysena. Pirmieji keli žodžiai man sako, kad tai atsisveikinimo laiškas. Su tam tikru nerimu jį išskleidžiu. Kai akys seka eilutes, žinutės tikrovė mane smarkiai sukrečia. Laiškas adresuotas Konradui, Gudrumo sūnui. Nuo pat pirmųjų žodžių skamba iškilmingas tonas. Žodžiai skamba su begaliniu, beveik aitriu švelnumu. Atrodo, kad atsiskyręs kapitonas nori perduoti savo tėvo palikimą ir didybę šiam mažam vaikui. Su jauduliu skaitau jo žodžius.

Mano mielas Konrade, aš esu kapitonas Lukas Šulcas, geriausias tavo mirusio tėvo draugas ir jo kapitonas. Susipažinau su tavimi, kai buvai naujagimis, o šį laišką tau rašau praėjus kelioms savaitėms. Kai būsi pakankamai didelis, kad galėtum skaityti šiuos žodžius, jau nebeprisiminsi savo tėvo, todėl rašau tau šiandien. Noriu, kad žinotum, jog tavo tėvas buvo nepaprastas žmogus, kuris nenorėjo nieko kito, tik kad jo artimieji būtų laimingi. Noriu, kad žinotumėte, jog jis kiekvieną dieną nešiojo jus savo širdyje. Jo meilė tau ir pasididžiavimas buvo akivaizdūs net tamsiausiomis akimirkomis. Labiau už viską jis tikėjosi, kad užaugsis toks pat sąžiningas, drąsus ir ištikimas savo vertybėms vyras, koks buvo jis. Žinau, kad visų pirma jis norėjo matyti tave užaugusį, bet net jei jo

nėra čia, jis tave stebi. Tikiuosi, kad per daug ant manęs nepyksti, jog taip greitai atėmiau iš tavęs tėvą, ir kad neturėsi man priekaištų, kai užaugs. Palieku tave su viltimi, kad tavo gyvenimas bus laimingas.

Lukas Schulz

Išversta su DeepL.com (Pro versija)